

5.08.87 (kolmekümne üheksas päev)

Kõigepealt, vennas, palju õnne sünnipäevaks! Loodan, et minu õnnitlused jõuavad sinuni samal päeval, mida näitab kuupäev kirja alguses. Muide, teinekord, kui viitsid, siis kirjuta rohkem. Ma vastan ka küsimustele.

Mis puutub nuumamisse, siis seda saad varsti ise tunda. Varsti saad teada ka seda, kuidas on higistada nii, et trussikud on ka märjad ja tunned, kui mõnus on olla väeosas, kui sind ootab keegi väeosa väravas.

Ütlen veelkord, et see on tore, et sa kirjutad, aga teinekord kirjuta pikemalt, sest väga hea on lugeda, mida kodus tehakse.

Nüüd natuke ka sellest, mida ma ise teinud olen. Kõigepealt on meil olnud pikk ja pidev tehnika õppimine ja paistab, et see kestab veel edasi (inseneriväed ikkagi). Täna, näiteks, olime terve päeva veevarustuse platsil ja õppisime masinaid tundma. Muidugi on olnud selle mõistliku tegevuse kõrval ka niisugust, mis kisub natuke üle mõistuse. Eile, näiteks, teatati meile roodu staabist, et jooksuga ehitusele. Sinna me siis „suure röömuga“ ka jooksime. Rööm mitte ehituse, vaid selle üle, et saab jälle joosta. Ehitusel selgus, et meid ei olegi nagu vaja. Siis jooksime veel siia ja sinna, et no kui juba siis juba, ja lõpuks leiti, et me võiksime natuke tsementi laadida. Oleks siis sellega lõpp olnud, aga peale õhtust loendust teatati, et tuul on ühe plangu ümber lükanud, ja me pidime sinna sibama, et planku aidata. Õnnetuseks oli see plank teises väeosa otsas. Kui kohale jõudsime, siis ma imestasin, et kuidas see plank üldse püsti on seisnud, ta oli nii mädanenud, nagu eelmise sajandi ehitus. Magama saime alles kell pool üks. Kell kolm öösel kukkus see õnnetu plank jälle ümber, ja seega oli meile tänaseks pealelõunaks uue plangu ehitamise näol töö kindlustatud.

Kui hakkate midagi saatma, siis pange sinna juurde ka midagi jalgade hooldamiseks, villide vastu.

Lõppu jälle mõni sõna ilmast. Need on meil endiselt parajalt jahedad ja tuulised. Einaril oli õigus kui ütles, et augustis läheb jahedamaks.

Tänaseks lõpetan.